

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟΥ CHARLES TALLERE

Η ΜΑΓΙΚΗ ΠΡΟΣΩΠΙΔΑ

ΤΑΝ γενιήθηκε ή μικρή πριγκήσσια, κανείς δέν πρόφτασε νά την δει στό πρόσωπο, γιατί άμέσως μία μάγισσα της φρόσεσε μία προσωπίδα και είπε :

— Τήν προσωπίδα αυτή δέν πρέπει νά της τήν βγάλετε ώς τήν ήμέρα που'θά παρουσιαστή ό νέος που'θά τήν κάνει γυναικα του. Ό νέος αυτός θά βρη τόν τρόπο νά σπάση τό δαχτυλίδι, μέ τό όποιο έδεσε πίσω στόν τράχηλό της τά μεταξωτά λουριά της προσωπίδας της.

Κι ή μάγισσα, άφού είπε τά λόγια αυτά στους γονείς της πριγκήσσιας, έγινε άφαντη...

Πέρασαν χρόνια. Η πριγκήσσια μεγάλωσε κι έγινε νέα της παντρείας. Μά κανείς, κανείς δέν είχε κατορθώσει νά δη τό πρόσωπό της, ούτε κι αυτή ή ίδια άκόμη στόν καθρέφτη της...

Εκείνη όμως της ήμέρα, μία ήλιουσιμένη, άνοιξιάτικη μέρα, γινόντουσαν μεγάλες έτοιμασίες στό παλάτι της πριγκήσσιας μέ τήν μαγική προσωπίδα. Είχαν συγκεντρωθή εκεί, άπ' τά πέρατα του κόσμου, οι πιο έακουστοί ίππότες και πρίγκιπες, για νά συναγωνιστούν, ποιος άπ' αυτούς θά σταθή άξιός και δυνατός νά σπάση τό δαχτυλίδι, μέ τό όποιο ήσαν δεμένα τά μεταξωτά λουριά της μαγικής προσωπίδας της. Κι όταν χτύπησε μεσάνυχτα τό ρολόγι της μεγάλης και πολυφώνιστης αίθουσας του παλατιού, σισπή άπλώθηκε παντού κι όι ίππότες κι όι πρίγκιπες παραταχθήκανε, περήφανοι και μεγαλοπρεπείς, σέ πεντάδες. Τήν ίδια στιγμή έκανε τήν εμφάνισή της και ή προσωπίδοφόρος πριγκήσσια μέ τήν άκολουθία της.

Τό παρουσιαστικό της έκανε μεγάλη εντύπωση κι ένας ψίδυρος θαιμασού έξφυγε άπό τά χείλη των προσκαλεσμένων. Τό υπέροχο σέ γραμμές και κίνησι σώμα της ήταν σκεπασμένο μονάχα μ' ένα άραχνόφαντο πέπλο κι' έλαμπε σάν τό κορμί μιάς θεάς. Η προσωπίδα της όμως δέν άφηνε νά φαίνονται παρά μονάχα τά άμπερά μάτια της και τά κορμάλινα χείλη της, στά όποια άνθιζε ένα γλυκύτατο χαμόγελο. Κι' όταν τό πλήθος των καλεσμένων συνήλεθε άπό τήν έκκληση που'τού προέβησε ή έμφάνισή της, μπόρεσε νά διακρίνη τό μαγικό δαχτυλίδι που' έλαμπε πίσω στόν κρινόλευκο τράχηλό της.

Κι' όταν άπλώθηκε πά'ι ήσυχία, πρώτος πλησίασε τήν πριγκήσσιασ ό γυιός του βασιληά μιάς χώρας τό βορρά, ό όποίος ήταν ένας εύρωστος νέος, όλόξανθος και πιο άσπρος κι' άπ' τό χιόνι. Στήν πολεμική και χρυσοστόλιστη ζώνη του ήταν κρεμασμένο ένα ξίφος κοντό, μά πολύ πλατύ και βαρύ, που' θά ζύγιζε πέντε τούλάχιστον άκάδες! Ήταν ένα μαγικό ξίφος, που' τό είχε χαρίσει ένας μάγος στόν άρχηγό της οικογενείας του πρίγκιπα. Τό ξίφος αυτό ήταν άκατάλυτο και μπορούσε κανείς νά κόψη μέ δαυτο άκόμα και βράχους. Τράβηξε, λοιπόν, τό μαγικό ξίφος του ό πρίγκιπας και πέρασε τήν αιχμή του μέσα στό δαχτυλίδι. Μόλις όμως έκανε νά τό πείση, άκούστηκε ένας κρότος σάν νά σπάσαν ξερά κλαδιά και τό μαγικό ξίφος γίνηκε χίλια κομμάτια!

Περήλυπος άποταβήχθηκε τότε ό πρίγκιπας του βορρά και τή θεοί του τήν πήρε ένας μελαγχός πρίγκιπας, που' τά βλέμματά του άστράφτανε και τά ρουθούνια του άνοιγοκλείνανε σάν των άτίθασιμων άλόγων. Ό μαίγος αυτός πρίγκιπας, μέσος σ' ένα δοχείο άπό γρανίτη, είχε ένα μυστηριώδες ύγρο, που' μία μόνο σταγόνα άπ' αυτό ήταν άρκετη νά λυθεί και τό πιο γερό άτσάλι. Άλλά τό τρομερό ύγρο έξατμίστηκε—άλλοίμονο—μόλις ό πρίγκιπας τό έφερε κοντά στό μαγικό δαχτυλίδι.

Τρίτος προχώρησε ό άρχηγός μιάς φυλής που' ζούσε κοντά στις πηγές του Νείλου, κρατώντας στά χέρια του ένα σακκούλι άπό δέμα ήλικοποιάμου, μέσα σ'ό όποιο είχε κρυμμένα μ' εύλάβεια παντοδύναμα φυλαχτά της φυλής του, μέ τά όποια μπορούσε νά μεταβάλλη τόν έλέφαντα σέ ποτινικό δέν ήμμο της έρήμου σέ γάλα της καμήλας! Μά τό δαχτυλίδι δέν έδρασε ούτε και μέ τά παντοδύναμα αυτά φυλαχτά.

Ύστερα άπ' αυτόν, πλησίασε τήν πριγκήσσιασ ένα μαύρος γίγαντας, μέ δυνατά όλόασπρα δόντια, ό όποίος κάποτε για διασκε-

δαι είχε λυώσει μέ τό δαχτυλά του μία περιεφραλαία άπό άτσάλι!.. Αυτός δέν είχε ούτε όπλα, ούτε μαγικά σύγγεγα. Είχε πεποιθήσι στή δύναμή του. Έγινε λοιπόν τά δυό δαχτυλά του μέσα στό μαγικό δαχτυλίδι και άρχισε νά τ'τραβά μέ δύναμη. Μάταια όμως έτρεξε τά δόντια του. Η κλειδώσεις του γήγορα άρχισαν νά τρίβουν και σέ λίγο έγκατέλειψε τήν προσπάθειά του, βγαζοντας λυσασμένες κραυγές άγής.

Η πριγκήσσια δέν λυπήθηκε καθόλου για τήν κατούργεια αυτή άποτυχία. Άπεναντίας έννοιωσε νά της φεύγη ή φρίκη της, γιατί δέν ήθελε νά πάρη άνδρα της ένα τέτοιο τέρας.

Όταν όμως, μετά τόν μαύρο Ήρακλή, προχώρησε κι' ό τελευταίος ύποψήφιος, τής πρώτης πεντάδας, ή πριγκήσσια ψιθύρισε άπό μέσα της μία θερμή ευχή, παρακαλώντας τό Θεό νά βρη αυτός τόν τρόπο νά σπάση τό δαχτυλίδι. Αυτός βέβαια άξριζε νά πετύχθ! Ήταν ένας νέος ίππότης πολύ όμορφος, που' τά όλόμαυρα μαλλιά του πέφτανε σέ γλυκιστερές μπουκλες άπάνω στους δυνατός ώμους του. Τά χέρια του ήσαν άσπρα και μαλακά, σάν γυναικεία. Κι' όμως αυτά τά λεπτοκαμωμένα χέρια είχαν κάνει θαύματα στις μάχες στις όποιες είχε λάβει μέρος ό χαριτωμένος ίππότης.

Η πριγκήσσιασ εξέλλου δέν τόν έβλεπε για πρώτη φορά. Πολλές φορές είχε παραμερίσει τά μετάξινα και χρυσοκοντημένα παραπέτασματά του παράθυρού της νά ιδή άπό μακριά τήν κομψή σιλουέττα του, τό ρυθμικό και περήφανο βάδιόμα του και τό χαριτωμένο πρόσωπό του. Και πολλές φορές έμεινε άκίνητη στή θέσι της, βλέποντάς τον νά περπατά έξω άπό τό παλάτι της. Τότε τά βλέματά τους διασταυρωνόντουσαν και τά λαμπερά μάτια του νέου της φέγγανε μία ευχάριστη άνατριχίλα και μία ταραχή τόσο ήδονική, που' άπ' τή τροπή της κερβότανε πίσω άπ' τά παραπέτασματά.

Τώρα, βλέποντάς τον νά προχωρή πρός αυτήν, κυριεύτηκε άπό βαθιά λύπη, γιατί σκέφτηκε πόσο μάταιοι θά πρίγαναν ό κόποι του. Πραγματικά, τί έλπίδες μ'ήμπορούσε νά είχε αυτός ό νέος, άφού οι τόσο φοβεροί και τρομεροί αντίηροί του είχαν άποτύχει; Μήπως είχε αυτός τήν υπεράνθρωπη δύναμη του ένός ή τά μαγικά μέσα των άλλων;

Τό πλήθος των προσκαλεσμένων, όταν τόν είδε νά προχωρή μ' ένα γλυκό χαμόγελο στό πρόσωπο, φαντάστηκε ότι ζήταν τρελλός! Κι' όταν τόν είδαν νά γονατίζει μπροστά στην πριγκήσσιασ, χαμογέλασαν όμοι άπό οίκτο. Έμεινος όμως σηκώθηκε δρθώς σέ λίγο και μέ μία άράνταστη ψυχαγμία και πεποιθήσι, έκανε ένα βήμα... Έπιασε κατόπιν άπάλα τόν κρινένιο τράχηλό της πριγκήσσιας, έκόλλησε τό χείλι του άπάνω στό μαγεμένο δαχτυλίδι κι' άφισε νά ξεχειλίση ή άγάπη του πρός τή νέα μέ μία λαχτάρα κι' έναν κόθο τόσο μεγάλο, ώστε ή φλόγα του έλυωσε τό μαγικό δαχτυλίδι και τά λουριά της προσωπίδας λύθηκαν μόνο τους!...

Άμέσως τότε ή μικρή πριγκήσσια γύρισε και έδειξε τό πρόσωπό της, που' έλαμπε άπό όμορφιά και ευχαρίστησι, σ' εκείνον που' τήν κατέκτησε ένοντας πίστι μονάχα στή δύναμη της άγής και άδολής άγάπης του ..

Και τήν άλλη μέρα κίολας γινόντουσαν όι τρισυτυχιμένοι γάμοι της πανέμορφης πριγκήσσιας και του έρωτοζυτυχημένου ίππότη που' κινήσει μέ τή φλόγα της άγάπης του τά μάγια της Νεγάδας. Κι' οι τραγουδιάδες που' παρτέσαν στο γάμο, μέ λογής λογής άργανα, τραγουδούσαν και ξανατραγουδούσαν αυτό τό τραγούδι :

Άγάπη π' όλα τά φυτνάς κι' όλα τ' άνασάινεις,
 άγάπη που' τόν κόσμο αυτό γλυκά τόν όμορφαίνεις,
 άγάπη π' ούτε οβής ποτέ, μέ ούτε και πεθαίνεις,
 άγάπη, της πριγκήσσιας τής χιλιπονημένης
 Και του άνδρείου ίππότη
 Δίνε τους πάντα όμορφιά,
 Δίνε τους πάντα ευήθη!..

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ άπό' αριθμόν 1 και 5 τέυχη του «Μπουκέτου». Τό Γραφείο μας πληρώνει τά τέυχη αυτά—άρκει νά εδρίσκωνται εις καλήν όπωδότηποτε κατάστασι—πρός 30 δραχμάς έκαστον. Πληροφορία στα γραφεία μας.

